

ἐξετιμήθησαν ἐν Εὐρώπῃ αἱ ἀρχαιολογικαὶ ἐργασίαι τοῦ Συλλόγου τοῦ Ἑρακλείου, ὥστε τὸ Αὐτοκρατορικὸν Γερμανικὸν Ἰνστιτούτον ἐσπευσεν νὰ ὀνομάσῃ ἐπίτιμον αὐτοῦ μέλος τὴν ἀκάματον τοῦ Συλλόγου πρόεδρον κ. Ι. Χατζηδάκην ἱατρὸν, τιμῶν καὶ αὐτὸν προσωπικῶς, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ προσώπῳ αὐτοῦ, ὡς προέδρου, σκοποῦν νὰ τιμήσῃ τὸ διακεκριμένον τοῦ Ἑρακλείου Ἑλληνικὸν σωματοεῖον.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΠΑΓΑΝΕΛΗΣ

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ ΤΖΙΑΦΙΑ

Διήγημα Γεωργίας Ἑλλιοτ

Μετάφρασις Ἀριστοτέλους Π. Κουρτίδου.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Γ'

Τρεῖς μῆνας μετὰ τὰ γεγονότα ταῦτα, περὶ τὸ τέλος τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1763, αἱ καπνοδόχοι τοῦ μεγάρου Σέβερελ ἐκάπνιζον ἀσυνήθως, οἱ δὲ θεράποντες ἀνέμενον ἀνυπομόνως τὴν ἔλευσιν τῶν κυρίων αὐτῶν μετὰ διαιτῇ ἀπουσίαν. Σφόδρα ἐξεπλάγη ἡ κυρὰ Βελλαμῆ, ἡ οἰκονόμος, ὅτε ὁ Οὐόρεν ἐξήγαγε τῆς ἀμάξης μικρὸν μελανόφθαλμον κοράσιον. Ἡ κυρία Σάρπ ἀφηγήθη ἀσμένως εἰς τοὺς κυριωτάτους τῶν θεραπόντων τὴν ἱστορίαν τῆς Αἰκατερίνης ἐπθυζημένην διὰ πολλῶν σχολίων, ἐνῶ ἔπινεν ποτὴριον ρουμιού ἐν τῇ δωματίῳ τῆς θαλαμῆς.

— Τί νὰ σὰς εἰπῶ! ἀνέκραξεν ὁ κηπουρὸς Μπάτς, εὐθύς ὡς ἡ κυρία Σάρπ ἐπέρανε τὴν ἀφήγησίν της, ποτέ μου δὲν τὸ ἐπερίμενα αὐτὸ ἀπὸ τὸν σὶρ Χριστοφόρον καὶ τὴν μιλαΐδην· νὰ φέρουν εἰς αὐτὸν τὸν τόπον ἓνα ξένο παιδί! σὰς δίνω τὸν λόγον μου πῶς δὲν θὰ τοὺς ἔβγῃ σὲ καλὸ. Εἰς τὸ ἄλλο σπίτι ποῦ ἡμουν ἦτο καὶ ἓνας γάλλος ὑπρέτης καὶ ἔκλεπτε μεταξωταῖς κάλτσαις, ὑποκάμισα, δακτυλίδια, ὅτι τοῦ ἐπιπτεν εἰς τὸ χέρι, καὶ εἰς τὰ ὕστερα ἔκλεψε τὰ διαμαντικὰ τῆς κυρίας καὶ ἔφυγε. Αὐτοὶ οἱ ξένοὶ οὖοι τοὺς ἓνα πρᾶγμα εἶνε. Τὸ ἔχει τὸ αἰμά τους.

— Ὡ, εἶπεν ἡ κυρία Σάρπ, δὲν θέλω νὰ πάρω τὸ δίκαιον τῶν ξένων· εἰξεύρω πολὺ καλὰ τί εἶνε οἱ περισσότεροί τους. Μὲ ὅλα αὐτὰ ὅμως, ἂν καὶ περιποιηθῇ κατὰ τὸ παιδί εἰς τὸ ταξεῖδι, δὲν ἠμπορῶ νὰ εἰπῶ παρὰ ὅτι ὁ σὶρ Χριστοφόρος καὶ ἡ μιλαΐδην ἔκαμαν μεγάλη καλοσύνη νὰ πάρουν μαζί των αὐτὸ τὸ ἀθῶο πλάσμα ποῦ δὲν εἰξεύρει ἀκόμη ποῖον εἶνε τὸ δεξιὸν τοῦ χέρι καὶ ποῖον τὸ ἀριστερό του, καὶ νὰ τὸ φέρουν ἐδῶ ποῦ θὰ μάθῃ νὰ ὁμιλῇ ἀνθρωπιν

γλῶσσα καὶ θὰ τὸ ἀναθρέψωμεν εἰς τὴν ἀληθινὴν θρησκείαν. Ἐκεῖναι ἐκεῖ αἱ ἐκκλησίαι τῶν ξένων, μὲ τὰς ὁποίας εἶνε τόσον τρελλαμένος ὁ σὶρ Χριστοφόρος, δὲν εἰξεύρω καὶ ἐγὼ διατί, ἔχουν εἰς τοὺς τοίχους των κατὰ ἀδιάντροπαις ζωγραφικαῖς, κατὰ ἀνδράς καὶ γυναῖκας ὅπως τοὺς ἔκαμε ὁ Θεός, καὶ τί νὰ σὰς εἰπῶ, ἐγὼ θαρρῶ πῶς εἶνε ἀμαρτία νὰ ἐμβαίνει κανεὶς ἐκεῖ μέσα.

— Καθὼς φαίνεται ὅμως θὰ ἰδῇτε καὶ ἄλλους ξένους ἀκόμη, εἶπεν ὁ Οὐόρεν ὅστις ἤρσκετο νὰ ἐρεθίζῃ τὸν κηπουρὸν, διότι ὁ σὶρ Χριστοφόρος ἐπροσκάλεσε μερικοὺς ἰταλοὺς νὰ ἐργασθοῦν διὰ τὰς μεταβολὰς τοῦ πύργου.

— Μεταβολὰς! ἀνέκραξεν ἡ κυρὰ Βελλαμῆ τεταραγμένη· ποίας μεταβολὰς;

— Ὁ σὶρ Χριστοφόρος καθὼς ἐνόησα, ἀπήντησε ὁ Οὐόρεν, τὸν παλαιὸν πύργον θὰ τὸν κάμῃ ὅλως διόλου διαφορετικὸν ἀπὸ μέσα καὶ ἀπὸ ἔξω· θὰ τὸν κάμῃ πέτρινον, γοτθικοῦ ρυθμοῦ, ὅπως αἱ ἐκκλησίαι· καὶ αἱ ὀροφαὶ θὰ εἶνε ἀληθινὸ θαῦμα, διότι ὁ σὶρ Χριστοφόρος ἔχει μελετήσῃ πολὺ δι' αὐτὰ τὰ πράγματα.

— Χριστέ καὶ Παναγία! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Βελλαμῆ, θὰ βρωμήσωμεν ἀπὸ χόματα καὶ ἀσθέστη καὶ τὸ σπίτι θὰ γεμίσῃ ἀπὸ ἐργάτας ποῦ θὰ κρυφομιλοῦν μὲ τὰς ὑπηρετρίας καὶ θὰ κάμουν ἓνα σωρὸ ζημίας.

— Ὡ, χωρὶς ἄλλο, κυρὰ Βελλαμῆ, εἶπεν ὁ Μπάτς. Δὲν ἠμπορῶ ὅμως ν' ἀρνηθῶ ὅτι ὁ γοτθικὸς ρυθμὸς εἶνε πολὺ εὐμορφος· εἶνε ν' ἀπορῇ κανεὶς πῶς κατορθόνουν αὐτοὶ οἱ πετροπελεκηταὶ νὰ κάμουν τὴν πέτραν νὰ ὁμοιάζῃ μὲ ἀνανᾶν, μὲ τριφύλλι καὶ μὲ τριαντάφυλλον. Καὶ σὰς λέγω ἀπὸ τώρα πῶς ὁ σὶρ Χριστοφόρος θὰ κάμῃ πολὺ, πολὺ ὠραῖον τὸν πύργον, καὶ κανεὶς ἄλλος λόρδος ἐδῶ τριγύρω δὲν θὰ ἔχῃ ὅμοιον, καὶ μάλιστα μὲ αὐτὸν τὸν κῆπον, τὰ λιβάδια καὶ τὰς δεινροστοιχίας, ποῦ θὰ ἔκαμαν ὡς καὶ αὐτὸν τὸν βασιλέα Γεώργιον νὰ ὑπερφηανεύεται ἂν τὰ εἶχε.

— Ἐμέναν δὲν μοῦ φαίνεται πῶς εἰμπορεῖ ὁ πύργος νὰ γείνη καλλίτερος ἀπὸ ὅτι εἶνε, εἶπεν ἡ κυρὰ Βελλαμῆ· ἐγὼ τὸ εἰξεύρω, διότι τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων γίνονται δεκατέσσαρα χρόνια ποῦ εἶμαι ἐδῶ. Ἀλλὰ ἡ μιλαΐδην τί λέγει εἰς ὅλα αὐτὰ;

— Ἡ μιλαΐδην εἶνε πολὺ γνωστικὴ καὶ δὲν ἐναντιόνηται εἰς τὰς ἀποφάσεις τοῦ σὶρ Χριστοφόρου, εἶπεν ὁ Βελλαμῆ, εἰς δὲν δὲν νῆχαρίσται ὁ ἐπικριτικὸς τόνος τῆς συνδιαλέξεως. Ὁ σὶρ Χριστοφόρος θὰ κάμῃ ὅ,τι τοῦ καταβῇ· νὰ ᾄσῃ βέλαιοι. Καὶ πολὺ καλὰ θὰ κάμῃ, διότι εἶνε ἀπὸ μεγάλο γένος καὶ ἔχει χρήματα. Ἀς τ' ἀφήσωμεν τώρα αὐτὰ κύριε Μπάτς, γεμίσετε τὸ ποτήρι σας καὶ ἄς πῶμεν εἰς ὑγίαν καὶ εὐτυχίαν τῆς ἐξοχότητός του καὶ τῆς μιλαΐδης,

καὶ ἔπειτα τραγουδήσατέ μας ἄτι. Ὁ σὺρ Χριστοφόρος δὲν ἐπιστρέφει κάθε βράδυ ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν.

Τὸ αἷτιον τοῦτο τῆς προπόσεως ἐγένετο δεκτὸν ἄνευ ἀντιρρήσεως. Ὁ Μπάτς, διανοηθεὶς ὅτι τὸ ἄσμα αὐτοῦ δὲν ἦτο λογικὴ συνέπεια τῆς ἐλεύσεως τοῦ σὺρ Χριστοφόρου, προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσε τὸ δεύτερον μέρος τῆς προτάσεως τοῦ Βελλαμῆ. Ἀλλ' ἡ δεσποινὶς Σάρπ ὑπεστήριξε τὴν πρότασιν αὐτοῦ.

— Ἐλάτε, κύριε Μπάτς, τραγουδήσατέ μας τὴν *Γυναῖκα τοῦ βασιλέως*. Καλλίτερα μ' ἀρέσουν οἱ παλαιοὶ ἀγγλικοὶ σκοποὶ παρὰ ὅλα μαζὶ τὰ ἰταλικά ξελαρυγγίσματα.

Ὁ Μπάτς, οὕτω κολακευθεὶς, ἔθηκε τοὺς ἀντίχειρας εἰς τὰ χεῖρῶματα τοῦ ἐσωκαρδίου, ἀνέτράπη ἐπὶ τῆς καθέκλας, ὥστε νὰ παρατηρῇ τὸ ζενίθ, καὶ ἔμελλε δι' ἰσχυρᾶς φωνῆς τὸν ἦχον τῆς *Γυναίκος τοῦ βασιλέως*. Ἡ μελωδία αὕτη περιέχει πολλὰς ἐπαναλήψεις, ἀλλ' ἀκριβῶς διὰ τοῦτο κατέθελε τοὺς ἀκροατάς, δυναμένους νὰ ἐπαναλαμβάνωσι μέρη τινὰ ἐν χορῷ.

Τὸ ἄσμα τοῦ Μπάτς συνεπλήρωσε τὴν διασκέδασιν τῆς ἐσπέρας, ἡ δ' ὁμήγυρις μετ' ὀλίγον διελύθη. Καὶ ἡ μὲν κυρὰ Βελλαμῆ ἐξηκολούθει φανταζομένη ἄσβεστον σκορπιζομένην ἐν μέσῳ τῶν δοχείων τῶν γλυκισμάτων της, ἡ θεραπευτὴς ἐπιλήσμονας τῶν καθηκόντων αὐτῶν, ἡ δὲ κυρία Σάρπ ὠνειροπόλοι εὐδαίμονα συζυγικὸν βίον ἐν τῷ οἰκίσκῳ τοῦ Μπάτς, — διότι πρὸ πολοῦ εἶχε τὸν πόθον τοῦτον — ὡς οἰκοδόμοισιν βιοῦσα ἐν μέσῳ τῶν ὀπωρικῶν καὶ τῶν λαχανικῶν της καὶ μὴ οὕσα πλέον ἀναγκασμένη ν' ἀποκρίνεται εἰς οὐδὲν κροῦσμα κώδωνος.

Ἡ μικρὰ Αἰκατερίνα διέλυσε μετ' ὀλίγον πάσας τὰς κατὰ τοῦ ξένου αἰματίας προλήψεις. Κατέστη δὲ ἡ εὐνοούμενη τῶν ἐν τῷ πύργῳ υποσκελίσασα τὸν εὐνοούμενον θρησκευτικὸν κύνα τοῦ σὺρ Χριστοφόρου, ὡς καὶ τὰ ὠραῖα καναρίνια τῆς κυρᾶς Βελλαμῆ καὶ τὴν ὠραιότεραν ἀλεκτορίδα τοῦ Μπάτς. Πάντας καὶ πάσας ὑπῆγεν εἰς τὰς ἰδιοτροπίας της καὶ πρώτην τὴν κυρίαν Σάρπ. Εἶτα εἰσῆρχετο εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ αἶθουσαν τῆς Αὐτοῦ Ἐκλαμπρότητος, ὅπου ἐνίοτε ἀπῆλθε τῆς εὐγενοῦς εὐνοίας νὰ ἱππεύῃ τὸ γόνυ τοῦ σὺρ Χριστοφόρου, ὅστις ὠδήγει αὐτὴν κατόπιν εἰς τοὺς σταύλους, ὅπου ἡ Αἰκατερίνα μετ' ὀλίγον συνήθιζε ν' ἀκούῃ χωρὶς νὰ κλαίῃ τὰς ὑλακὰς τῶν δεδμενῶν κυνῶν καὶ νὰ λέγῃ ἐπιδεικνύουσα γενναιοῦτητα, ἀλλὰ συσφιγγομένη παρὰ τὸν Χριστοφόρον.

— Δὲν πειράζουν τὴν Τίνα.

Ἐπειτα ἤρχετο ἡ σειρά τῆς κυρᾶς Βελλαμῆ, ἥτις ἐξήρχετο ἐνίοτε ὅπως δρέψῃ φύλλα ἀνθέων καὶ ἥτις καθίστα τὴν Τίναν ὑπερήφανον καὶ εὐτυχῇ ἐπιτρέπουσα αὐτῇ νὰ

φέρῃ δράκα τῶν ἀνθέων τούτων ἐν τῇ ποδιᾷ της, καὶ ἐτι εὐτυχεστέραν ὅτε ἡ κυρὰ Βελλαμῆ ἐξήπλου τὰ εὐώδη φύλλα ὅπως τὰ ξηράνη καὶ ἡ μικρὰ κόρη ἐκάθητο ἐν τῷ μέσῳ.

Ἄλλη τέρψις αὐτῆς ἦσαν αἱ συχναὶ μετὰ τοῦ Μπάτς περιοδεῖαι εἰς τοὺς λαχανοκήπους καὶ τὰ θερμοκήπια, ὅπου οἱ πλοῦσιοι βότρυες τῶν λευκῶν ἡ ἐρυθρῶν σταφυλῶν ἐκρέμαντο ἐκ τῆς ὀροφῆς, ὑψηλότερον παρ' ὅσον ἐξικνεῖτο ἡ μικρὰ χεὶρ ἥτις ἀνετίνετο πρὸς αὐτάς, εἰ καὶ ἦτο βεβαία ὅτι ἀλλαχοῦ θὰ ἐλάμβανεν ὁπώραν τινὰ ἢ ἄνθος. Τέλος κατὰ τὰς μακρὰς καὶ μονοτόνους ἀργίας τοῦ μεγάλου τούτου ἐξοχικοῦ οἴκου, εὐρίσκετο πάντοτε τις ἀρεσκόμενος νὰ παίξῃ μετὰ τὴν Τίναν. Ὡστε τὸ μικρὸν πτηνὸν τῆς μεσημβρίας εὖρε φωλεὰν ἐπεστρωμένην διὰ στοργῆς. Πιθανώτατον λοιπὸν ἦτο ὅτι ἡ φιλόστοργος φύσις αὐτῆς θὰ καθίστατο ὑπερευαίσθητος καὶ ὅτι θὰ ἐγένετο ἀνίσχυρος ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν τραχεῖαν πραγματικότητα καθόσον μάλιστα ἐν αὐτῇ ὑπῆρχον ὅρμαι ὑπερηφανείας ἀτίθασσοι εἰς πᾶσαν αὐστηράν πως πειθαρχίαν δι' ἧς ἡ Αἰκατερίνα πρῶίμως ἐπεδείξατο δεξιότητά τινα πρὸς ἐκδίκησιν. Πενταέτις μόλις ἐξεδικήθη τὴν κυρίαν Σάρπ διότι τῇ ἠρνήθη αἰτησίαν τινα, ἀνατρέψασα τὸ μελανοδοχεῖον ἐν τῷ κανίστρῳ τοῦ ἐργοχείρου αὐτῆς· καὶ ἄλλοτε ποτε ὅτε ἡ λαϊδὴ Σέβερελ ἔλαβεν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῆς τὴν πλαγγὸνα της διότι ἔλειχε μετ' ἀγάπης τὸ βεβαμμένον αὐτῆς πρόσωπον, ἀνερριχήθη ἀμέσως ἐπὶ καθέκλας καὶ κατέρριψε πολυτίμον ἀνθοδοχεῖον. Αὕτη ἦτο ἴσως ἡ μόνη περίπτωσις, καθ' ἣν ἡ ὀργὴ ὑπερίσχυσε τοῦ πρὸς τὴν λαϊδὴν Σέβερελ σεβασμοῦ αὐτῆς· ἡ γυνὴ αὕτη ἐνήσκει ἐπὶ τοῦ κορασίου τὴν δύναμιν ἣν παρέχει πάντοτε ἡ ἀγαθότης ὅτε ἀντὶ νὰ ἐκδηλωθῇ διὰ ματαίων θωπειῶν, δεικνύται σοβαρῶς καὶ σταθερῶς εὐεργετική.

Μετ' ὀλίγον ἡ εὐτυχὴς μονοτονία τοῦ πύργου τοῦ Σέβερελ διεκόπη ὡς εἶχεν ἀναγγεῖλῃ ὁ Οὐόρεν. Αἱ διελαύνουσαι τὸ δάσος ὁδοὶ κατεσκάφησαν ὑπὸ τῶν τροχῶν τῶν ἀμαξίων, ἅτινα μετεκόμεζον λίθους ἐκ τινος παρακειμένου λατομείου, ὃ χλοάζων περίβολος ἐκαλύφθη ὑπὸ κόνεως ἄσβεστου, καὶ ἡ ἡσυχος κατοικία ἀντήχησεν ἐκ τοῦ κρότου τῶν μαρμαροκόπων. Κατὰ τὰ ἐπομένα δέκα ἔτη ὁ σὺρ Χριστοφόρος ἐνησχολήθη εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν μεταμόρφωσιν τῆς κατοικίας αὐτοῦ, ἐξ ἐμπνεύσεως τῆς ἀτομικῆς αὐτοῦ καλαισθησίας, προτερῶν τὴν ὑπὲρ τοῦ γοθικοῦ ρυθμοῦ γενομένην ἀντίδρασιν, ἥτις ἐχαρακτήρισε τὸ τέλος τοῦ δεκάτου ὁγδόου αἰῶνος.

Ἐφ' ὅσον ἡ ἀσχνημία τοῦ πύργου τοῦ Σέβερελ μετεβάλλετο εἰς καλλονήν, μεταβολὴ ἐπίσης ἀξιοσημείωτος ἐπῆρχετο καὶ ἐν τῇ Αἰκατερίνῃ.

Τὸ κιτρινόχρουν κοράσιον ἐγένετο νεᾶνις σχεδὸν λευκόχροος, ἄνευ μεγάλης καλλονῆς ἀληθῶς, ἀλλὰ τῆς ὁποίας ἡ ἀερία πῶς χάρις, οἱ μεγάλοι μέλανες ἱκετευτικοὶ ὀφθαλμοὶ καὶ ἡ φωνὴ ἥς οἱ περιπαθεῖς χαμηλοὶ φθόγγοι ἀνεμίμνησκον τοὺς ἐρωτικούς στόνους τῆς περιστερᾶς, παρεῖχον αὐτῇ ἰδιάζον ὅλως θέλγητρον. Ἀντιθέτως ἐν τούτοις πρὸς τὸ οἰκοδόμημα, ἡ ἀνάπτυξις τῆς Αἰκατερίνης δὲν ἦτο ἀποτέλεσμα οὐδεμιᾶς συστηματικῆς καὶ προσεκτικῆς μερίμνης. Ἡὔξανεν ὅπως τὸ λευκόν, ὅπερ ὁ κηπουρὸς δὲν δυσᾶρ-σταίται βλέπων ἐν τῷ περιβόλῳ αὐτοῦ, ἀλλ' ὅπερ δὲν λαμβάνει τὸν κόπον νὰ καλλιεργήσῃ. Ἡ λαίδη Σέβερελ τὴν ἐδίδαξεν ἀνάγνω-σιν, γραφὴν καὶ ν' ἀπαγγέλλῃ ἀπὸ μνήμης τὴν κατ'ἑξῆς τῆς. Ὁ Οὐόρεν, ὅστις ἦτο καλὸς λογιστικός, τῇ ἔδωκε μαθήματα ἀριθμητικῆς, καὶ ἡ κυρία Σάρπ ἐμίμησεν αὐτὴν πάντα τὰ μυ-στήρια τῆς βελόνης. Ἐπὶ μακρὸν οὐδεὶς διενόη-θη νὰ παράσχῃ αὐτῇ ἀγωγὴν μᾶλλον ἐπιμεμε-λημένην. Εἶνε δὲ πιθανὸν ὅτι μέχρι τῆς τελευ-ταίας αὐτῆς ἡμέρας ἡ Αἰκατερίνα θὰ ἐπίστευε ὅτι ἡ γῆ ἔμενεν ἀκίνητος καὶ ὅτι ὁ ἥλιος καὶ τὰ ἄλλα ἄστρα ἐστρέφοντο περὶ αὐτήν· τοῦτο ἄλλως ἐπίστευον καὶ ἡ Ἑλένη, καὶ ἡ Διδώ, καὶ ἡ Δεσδαϊμόνα, καὶ ἡ Ἰουλιέττα, ἐξ οὗ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ κρίνητε διὰ τοῦτο τὴν Αἰκατερίναν ἀναξίαν νὰ γείνῃ ἡρώς μυθιστορήματος. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι πρὸς τὸ περιπαθῶς ἔχειν τὸ μόνον αὐτῆς προσὸν ἦτο τὸ ἀγαπᾶν. Καίτοι δ' ἦτο ὀρφανὴ ἐν τῷ πύργῳ ἐκεῖνῳ, ἡ φυσικὴ αὐτῆς διάθεσις εὗρισκεν ἀφορμὴν νὰ ἐκδηλωθῇ ἐπαρ-κῶς, ἡ δὲ Αἰκατερίνα εἶχε περισσοτέρους ἀνθρώ-πους ν' ἀγαπήσῃ ἢ πολλὰ μικρὰ λαΐδαι ἢ μικροὶ τζέντλεμαν ἐν μέσῳ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν. Νομίζω ὅτι τὴν πρώτην θέσιν ἐν τῇ παι-δικῇ αὐτῆς καρδίᾳ κατεῖχεν ὁ σὶρ Χριστοφόρος, διότι τὰ μικρὰ κοράσια ἀγαπῶσι κατὰ προτίμη-σιν ἐκείνους, μεθ' ὧν σπανίως ἀναφύεται ζήτη-μα πειθαρχίας. Μετὰ τὸν λόρδον πυργοδεσπό-την ἤρχετο ἡ Δορκάς, ἡ εὐθυμὸς καὶ ῥοδοπά-ρειος νεᾶνις, ἥτις ἦτο βοηθὸς τῆς κυρίας Σάρπ. Βαθυτάτην θλίψιν ἠσθάνθη ἡ Αἰκατερίνα τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἡ Δορκάς ὑπανδρεύθη τὸν ἀμα-ζηλάτην καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἀνέρχεται εἰς ὑψηλο-τέραν ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν, ἀναλαμβάνουσα τὴν διεύθυνσιν καπηλείου ἐν τῇ θορυβῶδει πόλει Στλόουππέτερ. Μικρὰ ἐκ πορσελάνης πυξὶς φέ-ρουσα τὸ ἔμβλημα. «*Ar καὶ μακρὰν σὲ ἐνθυ-μοῦμαι*,» ἦν ἔστειλεν αὐτῇ ὡς ἐνθύμιον ἡ Δορκάς, καὶ μετὰ δέκα ἔτη ἀπετέλει μέρος τῶν θησαυ-ρῶν τῆς Αἰκατερίνης.

Τὸ δεύτερον αὐτῆς προσὸν, ὡς γινώσκετε, ἦτο ἡ μουσικὴ. Ὅτε ἡ λαίδη Σέβερελ παρετήρησεν ὅτι εἶχε αὐτὴ καὶ ἐξαίρετον φωνήν, νῦν χαριστή-θη τὰ μέγιστα, ὡς καὶ ὁ σὶρ Χριστοφόρος. Μεγίστη

μέριμνα κατεβλήθη ἀμέσως περὶ τῆς μουσικῆς αὐτῆς ἀνατροφῆς. Ἡ λαίδη Σέβερελ ἀφίερωσε πολὺν πρὸς τοῦτο χρόνον, ἐπειδὴ δὲ ἡ ταχύτης τῶν προόδων τῆς Αἰκατερίνης ὑπερηκόντισε πᾶσαν προσδοκίαν, προσεκάλεσεν ἰταλόν τινα διδάσκαλον τῆς ᾠδῆς ὅστις ἐπὶ πολλὰ ἔτη διήρχετο μὴνᾶς τινὰς ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Σέβερελ. Τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο δῶρον ἐπήνεγκε μεγά-λην μεταβολὴν ἐν τῇ θέσει τῆς Αἰκατερίνης. Μετὰ τὰ πρῶτα ἔτη καθ' ἃ θωπεύομεν τὰ μικρὰ κοράσια ἡ κυνάρια, ἔρχεται καιρὸς τις καθ' ὃν ἐννοῦμεν ὀλιγώτερον εἰς τί δύνανται νὰ χρησιμεύ-σωσι, πρὸ πάντων ὅταν δὲν εὐμοιρῶσιν ἐκτά-κτου τινὸς πλεονεκτήματος. Οὐδὲ ὅλως λοιπὸν παράδοξον ἂν κατὰ τὴν ἥκιστα ἐνδιαφέρουσαν περίοδον ταύτην οὐδὲν σχέδιον περὶ τοῦ μέλ-λοντος αὐτῆς ἐγένετο. Ἡδύνατο ὅπως δῆ-ποτε νὰ βοηθῇ τὴν κυρίαν Σάρπ, ἐπὶ τῇ ὑποθέ-σει ὅτι εἰς οὐδὲν ἄλλο ἦτο κατάλληλος. Τὸ σπάνιον ἐκεῖνο τῆς ᾠδῆς δῶρον κατέστησεν αὐτὴν προσφιλῇ εἰς τὴν λαίδην Σέβερελ, ἥτις ἀγαπῶσα τὴν μουσικὴν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο κατέ-στησε τὴν Αἰκατερίναν κοινωνὸν τῶν τέρψεων τῆς αἰθούσης τῆς. Κατὰ μικρὸν ἐθεωρήθη ὡς ἀποτελοῦσα μέλος τῆς οἰκογενείας, οἱ δὲ θερά-ποντες ἤρχισαν νὰ ἐννοῶσιν ὅτι ἡ μὲν Σάρπη θὰ γείνῃ δέσποινα ἀνωτέρας κοινωνικῆς τάξεως.

— Καὶ εἶνε σωστό, ἔλεγεν ὁ Μπάτς· δὲν εἶνε φτιασμένη γιὰ νὰ κερδίῃ τὸ ψωμί τῆς με τὸν κόπο τῆς· εἶνε λεπτοκαμωμένη καὶ ντελικάτη ὥσάν λουλοῦδι ῥοδακινιάς· ὁμοιάζει μὲ σπῖνο· ἔχει τόσο σῶμα ὅσον φθάνει νὰ χωρέσῃ τὴν φω-νὴν τῆς.

Ἀλλὰ πολὺ πρὶν ἢ τίνα φθάσῃ εἰς τὴν περίο-δον ταύτην τῆς ἱστορίας τῆς νέου ὅλως ἤρξατο βίον, μετὰ τὴν ἀφίξιν εἰς τὸν πύργον προσώπου νεωτέρου πάντων ὅσα εἶχεν ἴδῃ μέχρι τῆς στιγ-μῆς ἐκείνης.

Ἦτο ἐπταετίς ὅτε δεκαπενταετὲς μεираκίον, Μαΐνηναρδ Τζιλφιλ καλούμενον, ὑπὸ τὴν κηδεμο-νίαν τοῦ σὶρ Χριστοφόρου ὄν, ἤλθε τὸ πρῶτον νὰ διέλθῃ τὰς διακοπὰς ἐν τῷ πύργῳ· ὁ Μαΐνηναρδ ἠγάπα πολὺ τὴν ἀλυσίαν καὶ τὴν ξυλουργικὴν, ἥτις θεωρεῖται ὡς καλὴ τέχνη εὐθὺς ἄμα δὲν ἔχει σκοπὸν τινα ὠφελείας. Ἐν πάσαις ταῖς ἀσχολίαις αὐτοῦ ἠρέσκετο νὰ ἔχῃ παρ' αὐτῷ τὴν Αἰκατερίναν, νὰ καλῇ αὐτὴν διὰ λέξεων πλήρων ἀγάπης, ν' ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἐρωτήσεις αὐτῆς καὶ νὰ τὴν βλέπῃ τρέχουσαν κατόπιν του, ὡς δασύμαλλον κυνάριον κατόπιν μεγάλου θη-ρευτικοῦ κυνός. Ὅσακις ὁ Μαΐνηναρδ ἐπέστρεφεν εἰς τὸ ἐκπαιδευτήριον· Δὲν θὰ μὲ λησμονήσῃς Τίνα, ἕως ὅτου νὰ ἐπιστρέψω; τῇ ἔλεγεν. Θὰ φυλάξῃς ὅλαις ταῖς πετονιαῖς καὶ δὲν θ' ἀφήσῃς νὰ ψοφήσῃ κανὲν κουνέλι; Ἐλα, φί-

λησέ με καὶ δός μου ὑπόσχεσιν πῶς δὲν θὰ μὲ λησμονήσης.

Ὅτε βραδύτερον ἐκ τοῦ οἰκοτροφείου μετέβη εἰς ἀνώτερον ἐκπαιδευτήριον ὁ Τζίλιφιλ καὶ ἀπὸ μαιρακίου ἐγένετο ῥωμαλέος νεανίας, αἱ σχέσεις αὐτῶν κατὰ τὰς διακοπὰς ἔλαβον ἄλλην μορφήν, ἀλλὰ διετήρησαν ἀδελφικὴν οἰκειότητα. Ἡ παιδικὴ φιλία τοῦ Μαΐνηαρδ μετεβλήθη ἀνεπαισθήτως εἰς φλογερὸν ἔρωτα. Ἐκ τῶν ποικίλων εἰδῶν τοῦ ἔρωτος ὁ ἐκ τῆς παιδικῆς φιλίας ἀρχόμενος εἶνε ὁ μάλιστα ἰσχυρὸς καὶ διαρκής. Ὅτε τὸ πάθος συνεννοῦται πρὸς προϋπάρχουσαν ἀγάπην, ὁ ἔρος ἐξικνεῖται εἰς τὸ κατακόρυφον αὐτοῦ. Ὁ Μαΐνηαρδ προϋτίμα πᾶσαν ἐκ μέρους τῆς Αἰκατερίνης βάσανον πάσης ἄλλης εὐτυχίας ἣν δὲν θὰ συνεμερίζετο αὕτη. Τοιοῦτοι εἶνε ἀνέκαθεν οἱ ῥωμαλέοι τὸ σῶμα ἀπὸ τοῦ Σαμφῶν μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν. Ἡ μικρὰ Τίνα ἐγίνωσκε κάλλιστα ὅτι ὁ Μαΐνηαρδ ἦτο δοῦλος αὐτῆς, ἡ δὲ ἰδικὴ τῆς καρδιά ἦτο καθ' ὁλοκληρίαν ἐλευθέρη. Ὁ Μαΐνηαρδ δὲν ἠπατάτο ὡς πρὸς τὰ αἰσθήματα τῆς Αἰκατερίνης, ἀλλ' ἤλπιζεν ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ δεχθῇ τὸν ἔρωτά του. Περιέμενε λοιπὸν ἀνυπομόνως τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θ' ἀπετόλμα νὰ τῇ εἴπῃ: « Αἰκατερίνα, σὲ ἀγαπῶ! », θὰ ἤρκεϊτο δὲ εἰς ὀλίγην ἀγάπην διότι ἦτο ἐκ τῶν διερχομένων τὴν ζωὴν ἄνευ πολλῶν δι' ἑαυτοῦ ἀπαιτήσεων, μηδεμίαν σημασίαν ἀποδίδοντες εἰς τὴν κομψότητα τοῦ ἐνδύματος, εἰς τὸ εὖχρμον τοῦ ζωμοῦ, ἢ εἰς τὴν μάλλον ἢ ἥττον βαθεῖαν ὑπόκλισιν τῶν θεραπόντων.

Διανοεῖτο ὅτι εὐχερέστερον θὰ ἐπετύγχανε τοῦ ποθουμένου ἂν κατόκει ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Σέβερελ ὡς ἐφημέριος, ἐσφαλμένως κρίνων, κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πεῖραν, ὅτι ἡ ἑξὶς καὶ ἡ οἰκειότης ἀγούσιν ἀναγκαιῶς εἰς τὸν ἔρωτα. Ὁ σὶρ Χριστοφόρος εἰς δύο ὑπέικε λόγους καλέσας τὸν Μαΐνηαρδ· πρῶτον ὅτι ἐθεώρει ἀξιοπρεπῆ καὶ ἀριστοκρατικὴν τὴν πρόσκτισιν λειτουργοῦ ἐν τῷ μεγάρῳ αὐτοῦ καὶ δεύτερον ὅτι ἠρέσκετο πολὺ εἰς τὴν συναναστροφὴν τοῦ Τζίλιφιλ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Μαΐνηαρδ ἐκέκτητο περιουσίαν τινά, ἡδύνατο νὰ διάγῃ ἀνέτως ἐν τῷ οἴκῳ ἐκείνῳ, ἔχων ἵππον καὶ ἐκτελῶν ἡσύχως τὰ ἐκκλησιαστικά του καθήκοντα, μέχρις οὗ κενωθῇ ἡ ἐφημερία τῆς Κουμπερμούρ, ἐγγὺς τοῦ μεγάρου, ἐν ἣ ἡδύνατο νὰ ἐγκαταστή ὀριστικῶς.

— Νὰ ἐγκατασταθῇ μὲ τὴν Αἰκατερίναν, διενόηθη μετ' ὀλίγον ὁ σὶρ Χριστοφόρος, ὅστις δὲν ἐφάνταζετο μὲν ταχέως πᾶν ὅ,τι ἀντέκειτο εἰς τὰ σχέδιά του, ἔβλεπεν ὅμως τάχιστα τί ἡδύνατο νὰ συμφωνήσῃ μετ' αὐτῶν. Ἡ περὶ τῶν αἰσθημάτων τοῦ Μαΐνηαρδ ἀλήθεια δὲν διέφυγεν αὐτὸν καὶ ἐρώτησις τις ἐπεκύρωσε τὴν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου γνώμην του. Εὐθύς δὲ συν-

νεπέρανεν ὅτι ἡ Αἰκατερίνα ἡσθάνετο τὸ αὐτὸ αἶσθημα, ἡ ὅτι τοῦλάχιστον ἡδύνατο νὰ τὸ αἰσθανθῇ ἡλικιουμένη. Ἀλλὰ πᾶς λόγος καὶ πᾶσα πράξις ἦσαν πρόωροι ἔτι.

Ἐν τούτοις ἐπῆλθον νέα γεγονότα, ἅτινα κατ' οὐδὲν μεταβάλλοντα τὰ σχέδια τοῦ Τζίλιφιλ μετέτρεψαν εἰς ἀνησυχίας τὰς ἐλπίδας αὐτοῦ καὶ ἀπέδειξαν αὐτῷ καταφανῶς ὅτι ἡ καρδιά τῆς Αἰκατερίνης οὐδέποτε θ' ἀνῆκῃ εἰς αὐτόν, ἀλλ' ὅτι τούναντίον ἦτο δεδομένη ἡδὴ καθ' ὁλοκληρίαν εἰς ἄλλον.

Ἀπαξ ἡ δις κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν τῆς Αἰκατερίνης, ἦλθεν εἰς τὸν πύργον παιδίον τι νεώτερον τοῦ Μαΐνηαρδ, εὐειδέστατον, κομψότατα ἐνδεδυμένον, ὅπερ ἡ Αἰκατερίνα εἶχεν ἴδῃ μετὰ δειλοῦ θαυμασμοῦ. Ἦτο ὁ Ἀντώνιος Οὐεϊμπράου, υἱὸς νεωτέρας τινὸς ἀδελφῆς τοῦ σὶρ Χριστοφόρου, ἐκλεχθεὶς ὡς κληρονόμος τοῦ πύργου τοῦ Σέβερελ. Ὁ βαρόνος εἶχε θυσιάσῃ μεγάλην ποσότητα καὶ εἶχεν ἐλαττώσῃ μάλιστα τοὺς πόρους δι' ὧν ἐσκόπει νὰ ἐκτελέσῃ τὰ ἀρχιτεκτονικὰ αὐτοῦ σχέδια μόνον καὶ μόνον ὅπως παρακωλύσῃ τὴν ἀπαλλοτριώσιν τῆς ἰδιοκτησίας αὐτοῦ καὶ καταστήσῃ τὸν ἀνεψιὸν του ἐκείνον ἀποκλειστικὸν κληρονόμον, παρορμηθεὶς εἰς τοῦτο ἐκ παλαιᾶς πρὸς τὴν πρεσβυτέραν αὐτοῦ ἀδελφὴν ἑριδος· διότι τὸ συγγιγνώσκειν δὲν συμπεριελαμβάνετο ἐν ταῖς ἀρεταῖς τοῦ σὶρ Χριστοφόρου. Τέλος μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρὸς αὐτοῦ ὁ Ἀντώνιος, ὅστις δὲν ἦτο πλέον παιδίον, βοστροχωτὴν κόμην ἔχων ἄλλ' ὑψηλὸς νέος ἔχων βαθμὸν λοχαγοῦ, διέτριβεν ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Σέβερελ, ὁσάκις ἦτο μακρὰν τοῦ συντάγματός του.

Ἡ Αἰκατερίνα ἦτο τότε δεκαεὺς ἢ δεκαπτὰ ἐτῶν νεάνις, καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς ἐξηγήσω τί συνέβη φυσικῶς.

Σπάνιοι ἦσαν οἱ ἐρχόμενοι εἰς τὸ μέγαρον, ὃ δὲ λοχαγὸς Οὐεϊμπράου πολλὴν θὰ ἡσθάνετο ἀνίαν ἂν ἔλειπεν ἡ Αἰκατερίνα. Ἦτο ἀληθῶς εὐχάριστον νὰ δεικνύηται πρὸς αὐτὴν φιλόφρων, νὰ τῇ ὀμιλῇ μὲ χάριν, νὰ βλέπῃ τὴν ἐλαφράν τῆς εὐχαριστήσεως φρικίαν, τὸ προσωπὸν τῆς γινόμενον περιπόρφυρον ὅτε ἐκλινε πρὸς αὐτὴν ὑπὲρ τὸ κλειδοκύμβαλον. Ἦτο δὲ ἀστείον νὰ ὑποσκελίσῃ τὸν ῥωμαλέον ἐκείνον ἐφημέριον! Τίς ἀργὸς ἀνὴρ δύναται ν' ἀντιστῇ εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦ νὰ σαγηνεύσῃ γυναῖκα καὶ ἐπισκοτίσῃ ἄλλον ἄνδρα, πρὸ πάντων ὅταν ἔχῃ τὴν πεποιθήσιν ὅτι οὐδένα τρέφει κακὸν σκοπὸν καὶ ὅτι βραδύτερον θ' ἀφήσῃ τὰ πράγματα νὰ ἐπαναλάβωσι τὸν συνήθη αὐτῶν ῥυθμὸν;

Ἐν τούτοις μετὰ δεκακοτῶ μῆνας, καθ' οὓς ὁ λοχαγὸς Οὐεϊμπράου διῆλθε τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου αὐτοῦ ἐν τῷ μεγάρῳ, παρετήρησεν ὅτι τὰ πράγματα ἀφίκοντο εἰς σημεῖον ὅπερ οὐδό-

λως είχε προΐδῃ. Οἱ ἡδεῖς τόνοι ἔφερον τοὺς αἰσθηματικούς λόγους, οὗτοι δὲ προὐκάλεσαν ὡς ἀπάντησιν βλέμματα, ἅτινα κατ' ἀνάγκην ἔμελλον νὰ ἐπενέγκωσι ἐρωτικὸν crescendo. Τὸ ν' ἀγαπᾶται τις ὑπὸ χαριτοβρύτου πλάσματος, ἔχοντας ὠραίους ὀφθαλμούς καὶ ἐξαισίαν φωνήν, εἶνε ἀνακτιρρήτως εὐαρεστοτέρα ἀπόλαυσις τοῦ καπνίζειν τὸν ὠραιότερον *λατακιέ*, τοῦτο δ' ἐπιβάλλει τὸ καθήκον ἀμοιβαιότητός τινος.

Ἴσως νομίζετε ὅτι ὁ λοχαγὸς οὗτος Οὐεϊμπράου γινώσκων κάλλιστα ὅτι θὰ ἦτο γελοῖον νὰ νυμφευθῇ τὴν Αἰκατερίναν ἐδεῖκνυτο ἀσυνείδητος ἀπατεῶν προσπαθῶν νὰ ἐλκύσῃ οὕτω τὴν ἀγάπην της! Οὐδαμῶς. Ἦτο νέος ἡρέμων αἰσθημάτων σπανίως παρεσύρθη εἰς πρᾶξιν ἐξ ἧς νὰ μεταμεληθῇ, ἡ δὲ μικρὰ Αἰκατερίνα ἦτο λεπτοφυὲς ὃν μᾶλλον εἰς τὴν φαντασίαν καὶ τὴν καρδίαν ἢ εἰς τὰς αἰσθήσεις ὁμιλοῦν. Ἐτρεφεν εὐμενῇ πρὸς αὐτὴν αἰσθήματα καὶ ἴσως θὰ ἤρᾳτο αὐτῆς ἂν ἠδύνατο νὰ ἐρασθῇ οἰασδήποτε γυναικός. Ἀλλ' ἡ φύσις δὲν ἐπροίκισεν αὐτὸν διὰ τῆς δυνάμεως ταύτης. Εἶχε δώσει εἰς αὐτὸν θαυμασίαν φυήν, λευκοτάτας χεῖρας, ἀδρότάτους βῶθωνας, καὶ μεγίστην δόσιν αὐταρεσκείας· ἀλλ' ὅπως ἐμποδίσῃ τόσον τέλειον ἔργον νὰ συντριβῇ κατέστησεν αὐτὸν ἀνίκανον πρὸς σφοδρὰς συγκινήσεις. Δι' οὐδὲν νεανικὸν παράπτωμα ἠδύνατό τις νὰ τὸν ψέξῃ, ὁ δὲ σὶρ Χριστοφόρος ὡς καὶ ἡ λαίδη Σέβερελ ἐθεώρουν αὐτὸν ὡς τὸν ἀριστον τῶν ἀνεψιῶν καὶ τῶν κληρονόμων, πλήρη εὐσεβάστου πρὸς αὐτοὺς εὐγνωμοσύνης, πρὸ παντὸς δὲ ὀδηγούμενον ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τοῦ καθήκοντος.

Ὁ λοχαγὸς Οὐεϊμπράου ἐξετέλει τὰ πάντα, καὶ τὰ εὐχερέστατα ἔτι καὶ τὰ μᾶλλον εὐάρεστα, ἐξ αἰσθήματος καθήκοντος· ἐφόρει πολυτελεῖς στολὰς διότι ἦτο καθήκον ἐνεκα τῆς θέσεώς του· ἐξ αἰσθήματος καθήκοντος ἐπίσης συνεμορφῶτο πρὸς τὴν ἄκαμπτον θέλησιν τοῦ σὶρ Χριστοφόρου, εἰς ἣν, ἄλλως, θὰ ἦτο ἀνικρὸν καὶ ἀνωφελὲς ν' ἀντιστῇ, ἐνεκα δὲ τῆς εὐπαθοῦς ιδιοσυστάσεως του ἐκ καθήκοντος ἐμερίμνα συντόνας περὶ τῆς ὑγείας του.

Μόνη ἡ ὑγεία αὕτη ἐνέπνεεν ἀνησυχίαν εἰς τοὺς φίλους του καὶ διὰ τοῦτο ὁ σὶρ Χριστοφόρος ἐπεθύμει νὰ νυμφεῖσθαι ἐγκαίρως τὸν ἀνεψιὸν του καθόσον μάλιστα συναικείον τι ἐκπληροῦν πάντας τοὺς πόθους τοῦ βαρόνου ἦτο δυνατόν νὰ συναφθῇ· ὁ Ἀντώνιος εἶδε καὶ ἐθαύμασε τὴν μίς "Εσχερ, μονογενῆ θυγατέρα δεσποίνης, ἥτις ὑπῆρξε τὸ πρῶτον ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτος τοῦ σὶρ Χριστοφόρου, ἀλλ' ἥτις, ὡς συχνάκις συμβαίνει, ἐγένετο σύζυγος ἄλλου βαρόνου. Ὁ πατὴρ τῆς μίς "Εσχερ εἶχεν ἀποθάνῃ, αὕτη δ' ἔμεινε κληρονόμος ὠραιότητας ἰδιοκτησίας. Ἀν, ὡς ἦτο πιθανόν, ἔξετίμα τὰ φυσικὰ προσόντα καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ Ἀντωνίου,

οὐδὲν ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ εὐτυχέστερον τὸν σὶρ Χριστοφόρον, ὅσον ὁ γάμος οὗτος δι' οὗ τὸ μέγαρον τοῦ Σέβερελ θὰ ἀπέκτα ἀξίολογον οἰκοδόσποιον καὶ δὲν θὰ περιέπιπτεν εἰς κακὰς χεῖρας. Διὰ τοῖς λοιπὸν ὁ Οὐεϊμπράου, ὃν ἡ λαίδη "Εσχερ εἶχεν ἤδη φιλοφρονέστατα δεξιωθῇ, ὡς ἀνεψιὸν παλαιοῦ φίλου, νὰ μὴ μεταβῇ εἰς Βάθ, ὅπου διέμενε μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, ὅπως συνεχίσῃ τὰς σχέσεις αὐτοῦ καὶ ἐπιτύχῃ οὕτω σύζυγον ὠραίαν καὶ ἄμα ἐπαρκῶς πλουσίαν;

Ὁ σὶρ Χριστοφόρος ἀνεκοίνωσε τὴν ἐπιθυμίαν του εἰς τὸν ἀνεψιὸν του, ὅστις ἐξ αἰσθήματος καθήκοντος διεβεβαίωσε αὐτῷ ὅτι θὰ ὑποταχθῇ εὐπειθῶς εἰς τὴν θέλησιν του. Ὁ Ἀντώνιος ἐπληροφόρησε περιπαθέστατα τὴν Αἰκατερίναν ποία θυσία ἀπητεῖτο παρ' αὐτῶν καὶ μετὰ τρεῖς μῆνας ἐγένετο ἡ σκηνὴ τοῦ ἀποχωρισμοῦ, εἰς ἣν παρέστημεν ἐν τῇ στοᾷ, τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ λοχαγοῦ Οὐεϊμπράου.

(Ἐπεται συνέχεια).

Η ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὑπὸ V. G. Marshall προξένου ἐν Πάτραις.

Πρὸ τινων μηνῶν παρέστησα τοῖς ἀναγνώσταις τὴν ὠραίαν Ἑλλάδα ἐν πενήμιμῳ εἰκόνι. Ὁ συνήθως τοσοῦτον φαιδρὸς καὶ φιλόπονος λαὸς συνεταράχθη λίαν ὑπὸ τοῦ φοβεροῦ σεισμοῦ τῆς 15/27 Αὐγούστου 1886 ¹⁾.

Ἡ κυβέρνησις, ὁ βασιλεὺς, ὁ λαὸς καὶ ξένα ἄκρομη ἔθνη ἔπραξαν τὸ κατὰ δύναμιν πρὸς ἀνακούφισιν τῆς μεγίστης συμφορᾶς· πλὴν καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα εἰσεπράχθη μόνον ἐν ἑκατομμύριον φράγκων. Τὸ ποσὸν τοῦτο, καὶ τοι μικρόν ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ζημίαν ἥτις ἀνῆλθεν εἰς 75,000,000, ὠφέλησεν οὐχ ἥττον, διότι οἱ εὐποροὶ ἀπέσχον πάσης χρηματικῆς βοήθειας. Ἡ Ἑλλάς λοιπὸν ἐγένετο πως φαιδροτέρα πάλιν, καὶ ἡδὴ ἐλπίζει ὅτι δὲν θὰ διαταραχθῇ ὑπὸ σεισμῶν ἐπὶ μακρὸν χρόνον διάστημα ²⁾. ἐγὼ δὲ δύναμαι τὰ νῦν νὰ περιγράψω τὴν χώραν ὑπὸ εὐαρεστοτέρας συνθήκας.

Παρακαλῶ δ' ἐκ τῶν προτέρων νὰ μὴ ἀπαιτηθῇ σύγκρισις τῆς χώρας ταύτης πρὸς ἕτερα κράτη.

Πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὴν νέαν Ἑλλάδα εἶναι κατ' ἀναλογίαν μικροσκοπικῶς μικρόν. Χώρα,

(1) Ὁ κ. Marshall εἶχε δημοσιεύσει πραγματείαν τῶν ἐκ τοῦ σεισμοῦ καταστροφῶν ἐν τῷ αὐτῷ γερμανικῷ περιοδικῷ.

(2) Δυστυχῶς οἱ ἐσχάτως γενόμενοι καταστρεπτικοὶ σεισμοὶ κατὰ τὴν Κορινθίαν καὶ τὴν ἀπέναντι Στερεὰν Ἑλλάδα διέψυσαν τὰς ἀγαθὰς προρρήσεις τοῦ συγγραφέως. Σ. Μ.